

ŠTĚPÁN KOPŘIVA

Rychlopalba

Kriminální román

Rychloalba

ŠTĚPÁN KOPŘIVA

Rychlopalba

© Štěpán Kopřiva, 2015
© Nakladatelství Crew s. r. o., 2015
ISBN 978-80-7449-345-4

první

Mrtvola ležela v kuchyni. Nebyla to pěkná kuchyně a mrtvola taky nebyla nic moc.

Když v kreslené grotesce myšák Jerry bací kocoura Toma pávní, Tomovi z hlavy vyskočí legrační vejčitá boule. Téhle ženě vyskočil z hlavy mozek. Legrační moc nebyl.

Pachatel ji musel udeřit pávní několikrát. A když říkám několikrát, myslím tak padesátkrát. Její lebka teď připomínala meloun, který někdo vyhodil z osmého patra.

Své udělalo, že pánev byla drahá. To znamená těžká. Z ocele a litiny. Mohla vážit klidně i dvě kila.

„Takovou pánev máme doma taky,“ poznamenal Holub. „Je dobrá.“

„Jo?“ řekl jsem. „Taky jsme se Zdeňkou uvažovali, že si podobnou pořídíme. Tuhle doporučuješ?“

„Vidíš ten kostičkovanej vzoreček? To je nepřilnavej povrch. Titanovej nebo co. A to červený kolečko veprostřed ti ukáže, když je rozehřátá. Magda mi s ní dělá stejky.“

„Tak dej bacha, ať ti s ní neudělá taky mozeček,“ kývl jsem k šedým stříkancům na podlaze.

„Toho,“ prohlásil Holub, „se fakt nebojím.“

„Jo? Protože se milujete?“ Bylo těžké nebyť cynický; zvláště po dnešním ránu. Ale snažil jsem se.

„Ne, protože Magda by na takhle důkladnou práci neměla trpělivost. Flákla by mě jednou a tím by to haslo. Abys do někoho takhle bušil, musí ti ten člověk hodně ležet v žaludku.“

Holub se zamyslel. „No dobře, možná by mě praštila dvakrát. Nebo pětkrát.“

„Tohle ten pašík pojednal odpovědně, to je fakt,“ uznal jsem. „Asi důkladnej člověk.“

Důkladného člověka hlídali vedle v obýváku Richter a Slí-dová. Seděl na kožené sedačce, měl papuče, úhledně zastřižený knírek, prsty zažloutlé od nikotinu a nekontrolovaně se třásl. Manžel. Přesně podle statistik: v devadesáti pěti procentech vražd je pachatelem rodinný příslušník. Hoši od kriminálky těmhle případům říkají *domáci zabijačka*.

„No jo: trénuj sílu, švih, staneš na stupních,“ vysmrkal se Holub. „Dobrá práce pravačkou.“

„Levačkou.“

„Co?“

„Měl pánev v levý ruce. Podívej na ten úhel. A taky z který strany je hlava splácnutější.“

Ze skříněk nad kuchyňskou linkou nás sledoval bílý kocour a ostentativně si olizoval tlapky, aby dal najevo, jak moc si nad tímhle průšvihem myje ruce. Zřejmě převtělený Pilát Pontský.

„Doufám, že jste to tady pořádně zdupali,“ ozvalo se za námi. „Můžete mi vysvětlit, proč jste do kuchyně vůbec lezli?“

Otočili jsme se. Za námi stál tlouštík v džínách a bomberu.

Podle toho jsem poznal, o koho jde. Na kriminálce nosí bombery skoro všichni; je to jejich neoficiální uniforma. Tlouštíka samotného jsem nikdy předtím neviděl – ale na tom nebylo nic divného. U moc vražd jsem zatím nebyl.

„Zajišťujeme místo činu,“ hlásil Holub. „Než přijede výjezd.“

„Právě dorazil,“ píchl se tlustých palcem do prsou. „A rozhodně nepotřebuje, aby mu všechny stopy zahamтали dva uniformovaní platfusáci z místního.“

S vyšetřováký z OOK jsme obvykle vycházeli dobře – hlavně proto, že nás většinou skoro nevnímali. Tenhle tlouštík byl výjimka. Vnímál nás až moc. „Tak dáte si už odchod, nebo co?“

Poslušně jsme se kolem něj protlačili do předsíně a nechali ho ovládnout místo činu. Zahlédl jsem Richtera, jak v obývacím pokoji postává nad manželem, palce zaháknuté za opasek, brigádýrku rozšafně pošoupnutou do týla. Vyměnili jsme si pohled; Richter ukázal očima ke kuchyni a jeho ústa bezhlesně vytvarovala slovo *kokot*.

„Když jsem řekl odchod,“ vyklonil se ze dveří tlouštík, „nemyslel jsem nacpat se do předsíně, která je ještě menší než kuchyň. Jak se sem asi vejdou technici, až budou chtít sejmout daktylky a trasolky? Myslel jsem totální odchod. Z bytu. Z tohoto případu. Nemáte náhodou nějakou strašně důležitou práci? Třeba honit drbany, co kradou víka od kanálů, nebo tak něco? Nebojte, my si místo činu dokážeme zajistit sami.“

„To vidím,“ ukázal jsem. Pilát Pontský seskočil ze skříňky a za tlustřochovými zády lízal z podlahy rozstříknutý mozek.

Tlustřoch se otočil. „Do hajzlu! Kšc! Ošklivá kočička! Běž do prdele!“

Šli jsme taky.

druhá

Služebna páchla. Jako obvykle: venku přelo a z haldy dvaadevadesátkových bund na věšáku stoupal mokrý puch. Dřív jsme si po obchůzkách dávali mantly sušit do kamrlíku v přízemí, ale pak přišel befel, že každé místní oddělení musí mít reprezentativní přijímací místnost, a náš útulně zaduběný kamrlík se proměnil ve světlou a moderní Potěmkinovu vesnici. A zápach ve služebně začal po každém dešti překračovat normy určené pro toxický spad.

Šindelář s tím novým zobákem byli venku, takže jsme s Holubem zabrali stoly a začali zanášet do evidence naše BP/BPN. Zapsal jsem sotva dva pokutové bloky a už mi služba hodila na krk buchtu, co přinesla nalezenou peněženku. Holce mohlo být něco přes dvacet, měla černou patku, odřenou koženou bundu a místo kabelky takovou tu pletenou tašku přes rameno, ve které byste mohli ze zoo propašovat hrocha. Podle toho, jak se taška nadouvala, v ní už dva nebo tři byli.

Dívka mi flákla peněženku na stůl a odmítla se posadit. Od pohledu typická hrdá nezávislačka, co má potřebu každému metnout do obličeje svou svobodomyšlnost a morální nadřazenost; s policajty má zkušenosti hlavně z demonstrací a nelegálních technoparty, takže nevynechá jedinou příležitost, jak jim dát najevo své opovržení.

„Kde jste ji našla?“

„V popelnici.“

Změřil jsem si ji.

„Co?“ zeptala se.

„Nevypadáte jako...“

Okno. Nemohl jsem si vybavit, jaký je politicky korektní výraz pro kontejnerokopku.

„Jako co?“

„Jako freeganka.“ Přece jen jsem si vzpomněl.

„Vyhazovala jsem šlupku od banánu a ona ležela hned navrchu.“

Zřejmě kapsář začátečník. Obvykle je strkají do kanálu. Nebo házejí do Rokytky.

„Dívala jste se do ní?“

„Jenom abych viděla, jestli je v ní občanka a tak.“

„A?“

„Je.“

Tužkou jsem peněženku otevřel. Občanka v ní byla. A open-card. A řidičák a karta VZP.

Peníze pochopitelně žádné.

„Tak jo,“ řekl jsem. „Dobře. My už ji právoplatnému majiteli předáme, spolehněte se. Děkujeme, slečno.“

Asertivně na mě zírala. „A to je jako všechno?“

„Za nalezenou šrajtofli se odměna nevyplácí, jestli myslíte tohle.“

„Neměl byste se mnou sepsat nějaký protokol nebo tak něco?“

„Já vám řeknu, jak to uděláme, slečno,“ mrkl jsem na ni.

Zamračila se.

„Já sice protokol napíšu, ale nebudu vás s ním zdržovat. Prostě do něj uvedu, že jsme peněženku našli na chodníku přede dveřma, a vás z toho vynechám. Nebudete tady muset ztrácet čas. Co vy na to?“

„Jo. Tohle jsem přesně čekala,“ zakývala hlavou.

„Co?“

„Že se na to budete chtít vykašlat.“ Morální nadřazenost jí svítila z očí jako kužely dálkových reflektorů. „Že jste jenom další policajt, co je línej papírovat, takže se mě pokusíte zbavit a pak tu peněženku hodíte zpátky do popelnice. Nebo myslíte,

že nevím, jak to na takovejch fízlárnách,“ černě nalakovaný ukazovák pohrdavě opsal půlkruh zahrnující celou místnost, „chodí?“

Neměl jsem dobrý den. Už od rána. Nebylo by divu, kdybych se namíchnul.

Ale já se umím ovládat.

Někdy.

„Dobře,“ řekl jsem tak tiše, že jsem se skoro neslyšel. „Dobře. Jak si přejete. Sepíšeme protokol.“

Sepsali jsme protokol. Udělal jsem jí klavír, pro případ, že by na penězence byly otisky prstů. Se svraštělým obočím si můj literární výtvar prostudovala. Podepsala. Vypadla.

Díky tomu jsem v papírovacím maratonu nabral zpoždění. Navíc nám frajeři z pohotovostní jednotky přivezli dva bezděáky, se kterými jsme museli sesmolit „záznam o předvedení osoby k podání vysvětlení“ (a vzápětí je pochopitelně pustit, protože jsme na ně nic neměli – ale to samozřejmě péjáky netrápilo, ti dostávají čárky za počet zoufalců, které přitáhnou na oddělení, takže vesele odjuchali). Pak jsme byli těsně před střídáním směny s Holubem povoláni k životně důležitému zásahu (chytat na ulici králíky, co unikli své sklerotické majitelce ze sklepního kotce ve vysočanském činžáku, kde je chovala v rozporu se zákonem o ochraně zvířat, zákonem o veterinární péči a obecní vyhláškou). Takže ve chvíli, kdy se ostatní chlapi šli převléknout do civilu, ještě pořád jsem seděl za stolem a datloval do ETŘ svůj dnešní KEP: počet úkolů od operačního, počet najetých kilometrů, počet zpracovaných spisů a tak dále a tak podobně, všechny tyhle tabulky, jejichž vyplnění zabírá tři čtvrtě hodiny denně a které jsou pro boj s kriminalitou životně důležité.

„Jdeš dneska do Klihovny?“ zastavil se u mě Šindelář.

Klihovna byla hospoda, kam jsme občas po denní směně chodili; někdy se tam vyskytovali i hoši z libeňského oddělení, tu a tam z Jarova, čas od času z Lipanské. Pochopitelně se nejmenovala Klihovna, to se jí tak mezi lidmi jen říkalo.

Nezdvihl jsem hlavu od klávesnice. „Ne.“

„Má přijít Vláďa. Konečně se mu povedlo zmáknout tu měš-
táckou prolongačku.“

„Hm.“

„Tak jdeš?“

„Ne.“

Šindelář zaklepal kloubem prostředníku o kraj stolu. „Ty seš
dneska nějak nejnalozenej, co?“

„Já? Ne.“

„Nekecej. Zase jste se ráno pohádali se Zdeňkou, co?“

„Ne,“ řekl jsem. „Jak tě to napadlo?“

Pustili jsme se do sebe ještě během snídaně. Příčinou byla
tentokrát špinavá lžička od kafe, kterou jsem nechal ležet na
stole, místo abych ji okamžitě umyl a umístil do odkapávače.
Ukázková manželská hádka: vyvrcholila tím, že Zdeňka švihla
hrnkem do dřezu tak prudce, až mu ulomila ouško; já zase pro
změnu cestou ven nakopl odpadkový koš a promáčkl mu bok.
Čím déle spolu lidi žijí, tím rychleji se dokážou navzájem vy-
točit.

Ještě že jsme zatím nekoupili tu pánev.

Když jsem jel šestnáctkou místo do Klihovny domů a v du-
chu si sumíroval úvodní takty tradiční smiřovačky, uvažoval
jsem, proč se na to vlastně nevykašlu. Proč se od Zdeňky prostě
neodstěhuju. Děti nemáme. Dokonce ani psa. Čistě racionálně
by to bylo nejlepší řešení.

Vysvětlení, které se nabízelo, bylo tak prosté, až bylo ve
svém důsledku komické.

Protože i po všech těch letech svou ženu nějakým způsobem
miluju.

Trapas.

třetí

Byt byl temný jako Amenhotepova hrobka těsně před vyloupením. V předsíni visely na rozkládacím sušáku moje boxerky a ponožky; ve vzduchu se o sebe dřely chemické molekuly Arielu. Prokopnutý koš stál u stěny jako žebrající válečný invalida, který se snaží vypadat důstojně a uboze zároveň. Keramické rybičky zavěšené pod lustrem o sebe ťukaly s tichou výčitkou: Klap, klap. Klap. Zdeňka byla v ložnici.

Už měla skoro sbaleno.

Ne, tohle vážně nebyl dobrý den.

„Co to děláš?“ zeptal jsem se. Idiotská otázka. To jsem přece viděl, co dělá, ne? Opouští mě.

„To přece vidíš, ne?“ odpověděla moje žena.

Telepatie – základ dobrého manželství.

Až na to, že tohle dobré manželství mi právě vaporizovalo před očima.

„To je přece... To je úplně...“ prohlásil jsem. „Nemůžeš jen tak... To... Teda...“

Nevšímalala si mě a skládala na posteli bavlněné tričko.

„Já vím, že jsme se ráno zase tak trochu... ale o nic nešlo. Ne? O nic důležitýho. Bylo to... jako obvykle.“

Uhladila tričko dlaní, položila ho do kufru. Jak se předklonila, spadl jí pramen vlasů do obličeje. Zastrčila ho za ucho.
„No právě.“

„Co – no právě?“

„Právě že to bylo jako obvykle. Že vlastně nešlo o nic důležitého.“

„Hele... Nebud' kryptická.“

Zaklapla víko kufru a opřela se o něj pažemi. Chvíli jen tak stála. Neotočila se.

„Ne,“ sdělila pak reprodukci Schikanederova Maltézského náměstí v mlze. „Nevěřím, že to nechápeš. Tak blbej přece nejsi. Nemluvím v šifrách. Ty to jenom tak děláš, abys mě zase vytočil. Ale to se ti nepovede.“

Námitku, že každá žena neustále mluví v šifrách, jsem dospěle spolkl. „Smiř se s tím, že jsem opravdu tak blbej, jak vypadám. A to, že mě opouštíš kvůli jedné špinavé lžičce od kafe, považuju za tak absurdní, až se mi nechce věřit, že to myslíš vážně.“

Konečně se otočila. Pohled byl zelený a soustředěný. Pihy nad kořenem nosu organizované do vycentrovaných hvězdokup. „Tak za prvý tě neopouštím. Jenom myslím, že bysme si měli dát menší pauzu. Abysme si od sebe odpočinuli. A rozmysleli se, co a jak.“

Čili mě opouští. Zas až tak blbej, abych nerozuměl těmhle kódům, jsem nebyl.

„A za druhý nejde o nějakou blbou lžičku od kafe. Nejde o důvod. Jde o frekvenci. Nejde o to, o co se hádáme, ale jak často se hádáme. My spolu už totiž jiným způsobem nekomunikujeme.“

Jakmile ženská začne používat slovesa jako *komunikovat*, víte, že jste opravdu v loji.

„Nebud' hysterická.“

Byla hysterická asi jako Karpov při Lidické simultánci.

„Všichni se občas hádají,“ namítl jsem.

„My se nehádáme občas,“ řekla. „My se hádáme furt.“

„Nehádáme se furt.“

„Dobře – furt ne. Jenom když jsme spolu v jedné místnosti.“

„Přeháníš. Tak často se nehádáme.“

„Hádáme.“

„Nehádáme.“

„Hádáme.“

„Nehádáme.“

„Hádáme se i teď.“

„Máme na spoustu věcí rozdílný pohledy. Vyměňujeme si názory. Diskutujeme. Argumentujeme.“

Odfrkla si. „Můj pohled je, že mám toho diskutování dost.“ Popadla držadlo a s bouchnutím stáhla kufr z postele na zem. „Fakt ne. Mám pocit, že jestli strávím ještě jedinou další minutu dohadováním se s tebou o ptákovinách, regulérně se zcvoknu.“

Pomaloučku začalo docházet, že je to doopravdy. Že jestli něco neudělám, opravdu mě opustí.

„Nemůžeš odejít,“ řekl jsem.

Soustředěný zelený pohled. „Nemůžu? Proč?“

Protože tě miluju.

Dělej.

Řekni jí to.

„Protože platíme na tenhle byt manželskou hypotéku.“

Vole.

„Něco s tím uděláme. Můžeme ji převést na tebe. Nebo můj právník zařídí postoupení dluhu.“

„Tvůj právník?“

Podívala se na mě téměř soucitně. „Myslím, že bysme měli počítat s možností, že jestli se to mezi náma nezlepší, tak se rozvodovejm právníkům nevyhneme.“

Což znamenalo, že právníka už má.

V mozku jsem měl pusto a prázdko. Vyprázdkováno. Mrtvo.

Zazvonil jí mobil. Zvedla to. „Ano, jistě. Hned jsem dole.“ Upustila samsunga do kabelky a obrátila se na mě. „Taxík je tady. Pomůžeš mi dolů s kuframa?“

„Nemůžeš odejít,“ řekl jsem.

Hvězdokupu pih nad nosem prořála netrpělivá vráska: „Naposledy: proč ne?“

Řekni jí to.

No tak.

Řekni jí, že ji miluješ.

„Protože nemáme předmanželskou smlouvu,“ řekl jsem. „A ty vyděláváš víc. Najmu si taky právníka a stáhnu tě o prachy. Proděláš na tom bombardáky.“

„Ne,“ odpověděla. „Nepovede se ti mě vytočit. Dneska ne.“

Když kolem mě procházela, chytil jsem ji za ruku. Za předloktí, kousek nad zápěstím. Těsně pod puntičkářsky ohrnutou manžetou košile.

To, že jsem to udělal, mě překvapilo stejně jako ji.

„Pust,“ řekla mírně.

Díval jsem se na své prsty, jak obemykají její předloktí. Rychlý tep pod mou dlaní. Bledá plet'. Chmýří světlých chloupků.

Miloval jsem ji.

Pustil jsem ji.

Na předloktí na okamžik červeně zasvítily otlačky mých prstů; zmizely tak rychle, že se mi doslova vypařily před očima. Jako kdyby mezi námi nikdy nebyl žádný kontakt. „Pomůžeš mi snést dolů teda ty kufry, prosím tě?“ řekla a vyšla z ložnice.

Dokonce i kdybych se dokázal vymáčknout, dokonce i kdybych to uměl vyslovit – k čemu by to bylo? Někomu při rozchodu říct, že ho milujete... to už nic nezmění. To nás tak akorát zblblly romantické filmy a jejich bleskové katarze před závěrečnými titulky; díky tomu si naivně myslíme, že to jde.

Vzal jsem kufry, snesl je před dům, naložil do taxíku a díval se, jak má žena odjíždí.

Civilizovaný rozchod.

Takový hnus.

Pak jsem udělal to, co udělá každý své cti dbalý chlap, když mu zkrachuje manželství.

Šel jsem do hospody.

čtvrtá

Když do Klihovny vstoupí neštamgast, na první pohled nepoznává, že se ocitl v policejním lokále. Na stěnách nevisí zkřížené tonfy, servírka nepoužívá místo účtenek bépěčka a na záchodě se nekšeftuje s čerstvě nafasovanými čerňáky. Nebo alespoň ne moc často. Možná si dotyčný neštamgast ale povšimne, že mezi návštěvníky se vyskytují dvě výrazné skupiny: hranatci s vylepanými lebkami (to jsou ti, co to ještě pořád žerou a ve skrytu duše sní o tom, že se jednou dostanou k zásahovce) a pupkatí strejcové s lhostejnými očima (to jsou ti, co opouštějí službu přesně s úderem poslední hodiny směny, ani o sekundu později – takzvaní hodináři). No a pak jsme tu my ostatní. Nepatříme do skupiny číslo jedna a z posledních sil se držíme, abychom nespadli do dvojky. Už to trochu flákáme, ale ještě pořád ne úplně: ještě se pořád tu a tam dopustíme práce navíc, ještě pořád se snažíme držet ve formě a chodíme na střelnici i do posilovny. Ještě pořád jsme úplně nerezignovali. Sem patřím já – i Šindelář. „Já věděl, že přijdeš,“ oznámil mi samolibě, když jsme se srazili u nálevního pultu (klasického, socialistického, chromovaného). „Já věděl, že zaskočíš aspoň na jedno.“

„Zaskočít na jedno je společensky naprosto přijatelný,“ ubezpečil nás chlápek po levici. „To z člověka ještě nedělá alkoholika.“ Měl brýle vysokoškolského profesora, rozedranou péřovku a džíny se zaschlými fleky moči. Frňák byl pórovitý a rudý jako přezrálý klaunský nos. Docela mě překvapovalo, že ho některý z úzkoprsejších kolegů ještě nevynesl v zubech.

„Jasně,“ řekl jsem. „Jenom na jedno. Na jedno ferneto,“ upřesnil jsem směrem k výčepnímu. Čepoval Spejbl, ačkoliv jsem si bůhvíproč zafixoval, že tu tenhle týden má být Hurvajz.

„Copak? Něco slavíme, pane inspektore?“ Spejbl nám všem říkal *pane inspektore*. Tipoval jsem to na zhoubný vliv wallaceovek.

„Vánoce.“

„V lednu? Netušil jsem, že jste pravoslavnej.“ Nalil mi pána rychlým, přesným kmitnutím zápěstí.

Hodil jsem ho do sebe a rovnou mu štamprli vrátil. „A levo-slavnej taky.“

Podíval se mi do obličeje a dalšího vtípného komentáře se zdržel. Opět kmitlo jeho – a vzápětí i mé – zápěstí: černá kapalina mi prolétla hrdlem jako hořký ulepený blesk. Jazyk mi zne-citlivěl. Na tohle jsem nebyl zvyklý. „Hách,“ udělal jsem.

Šindelář si dal záležet, aby jeho hlas zněl žoviálně a nedbale. „Děje se něco?“

„Ne, proč?“ odpověděl jsem a ukázal Spejblovi, aby mi znovu nalil. „Dát si tři fernety během jedny minuty je přece společensky přijatelný. To z člověka ještě nedělá alkoholika.“

„No, ale nic by se nemělo přehánět,“ pravil moudře muž po levici, škytl a decentně ublíkl žlutý kecanec na mikinu CHARLES UNIVERSITY: I HAD MY FIRST ERASMUS IN PRAGUE.

Ožral jsem se programově a rychle. Během tří čtvrtě hodiny jsem byl na šrot: na zbytek noci mám jen velmi matné vzpomínky. Svět se rozpil do rozmazaných šmouh, zvuky se gumovitě proplétaly, obličeje na mě vyplouvaly ze zborcených perspektiv a cosi do mě vehementně hučely; Šindelář si stěžoval na Slídovou, že je normální magor, že by pořád někoho jenom tloukla, někdo mě přesvědčoval, že určitě musím vzít ten melouch v ochrance investičního bankěře, že jsem na to jako děla-nej, a někdo jiný (nebo to byl ten samý?) mi zádumčivě tvrdil, že jsme spolu chodili do školy a že jsem byl jeho nejlepší kamarád.

Byl jsem hlučný a vtipný a ostatní byli také hluční a vtipní a to, že mě opustila manželka, byla ta nejlegračnější věc na světě.

Probudil mě ve čtyři patnáct ráno tlak v močovém měchýři. Což bylo dobře, protože jsem si zapomněl nastavit budík a v šest jsem měl nástup na směnu. Spal jsem na Zdeňčině polovině postele s jejím polštářem v náručí; svíral jsem ho, jako bych ho škrtil.

Byt byl tichý a studený.

Škobrtavě jsem se doploužil na záchod. Trefit se do mísy bylo jako navlékat nit v pozdním stadiu parkinsona. V hlavě jsem měl tankodrom a jazyk potažený něčím, co zřejmě byly varaní šupiny.

Na člověka, co včera prohlašoval, že byl na základce můj nejlepší kamarád, jsem si ani nevzpomněl.

Ale on to tak pochopitelně nenechal.

pátá

Honza Lohinský bydlel v panelákovém elku z osmdesátých let, v tom, co je vidět po pravé straně, když jedete Koněvkou směrem na Ohradu. Roh Roháčovy a Blahoslavovy. Vybavení jeho bytu vypadalo, jako by mu ho přidělili i s bytem v těch osmdesátkách: nábytková stěna s prosklenými vitrínami a rohová sedačka. Chyběla už jenom miska s gumovým ovocem. Zato Lohinského manželka nevypadala jako z osmdesátých let ani trochu. Vypadala jako ze sedmdesátých. Rovné hnědé vlasy uprostřed rozdělené pěšinkou, černě orámované oči, těsný rolák, džínové zvony. Byla starší než Honza, odhadoval jsem, že jí bude mezi čtyřiceti a padesáti; a razila teorii, že když to ona sama odmítne brát na vědomí, ostatní se budou muset přizpůsobit. Měla špičatý nos, pevný stisk ruky a chladný pohled. Má přítomnost se jí očividně nezamlouvala. Asi jsem nebyl dost retro.

Honza působil tím samým dojmem jako většina přátel z dětství, které jste dlouho neviděli: máte pocit, jako kdyby někdo toho malého kluka, na něhož se vzdáleně pamatujete, vzal a utopil v sádlovém golemovi. Zavalité tělo, vejcovitá holá hlava, kulatá ramena a povědomé rysy rozválcované do obličejové masky.

Rozpinkávací kolo návštěvy se neslo ve valčíkovém rytmu nostalgie – vzpomínání na dávno poztrácené spolužáky i učitelky. Ani jeden z nás se slovem nezmnínil o tom, že se Honza skoro po čtvrt století vynořil v Klihovně s očividným úmyslem mě o něco požádat – a když se mu to nepovedlo (protože

s tím úporně rozjařeným ožralou nebyla toho večera rozumná domluva), neváhal zvednout telefon a pozvat mě na návštěvu, na kterou *prostě musíš přijít*. A já jsem ho nedokázal odmítnout; ten tón jsem znal až příliš dobře. Urputně nenucený hlas člověka, který vyčerpал všechny možnosti.

Jasně, mohl jsem ho poslat do háje. Ale jak bych si pak připadal? Takže jsem dorazil. I když přiznávám, že jsem se obával nejhoršího.

Prezentace Herbalifu.

„Něco bych od tebe potřeboval.“

Řekl, když jsme se sentimentálně vybouřili, rozvalili se na sedače a dvanáctiletá chivaska (půllitrovka v Tesco v akci za satanistických 666,-) klouzala hrdlem.

„U-hm,“ vyjádřil jsem se.

„Připadám si sice jako totální slizoun – neviděli jsme se přes dvacet let a já ti pak zavolám, jenom když něco chci, ale...“

Nic jsem na to neřekl. Jeho manželka taky ne. Nedíval jsem se na ni, ale periferním viděním jsem vnímal, jak sedí na okraji pohovky, záda rovná jako pravítko, a kouká se stranou – úplný model k malířské studii *Odmítavý postoj*. Nesouhlasila s tím. Nechtěla, abych sem chodil. Nechtěla, aby mě Honza o něco prosil.

„Jenže já už fakt nevím, co mám dělat. Už mě nic nenapadá. Možná je to úplná kravina a ty mě pošleš do hajzlu, ale myslel jsem, že když seš u těch policajtů, že bys mi možná mohl nějak...“

„Vidíš, tohle,“ řekl jsem lehce a vůbec, vůbec ne policejně. „Na to si vlastně přišel jak?“

„Na co?“

„Na to, že jsem ve službě.“

Svraštil obočí. „Někdo to říkal v naší třídě na Spolužácích.“

„Na Spolužácích?“

„Spolužáci.cz. Máme tam třídu. Lidi tam docela přispívají. I když teda hlavně takový, do kterých bys to zamlada moc neřekl. Je fakt zvláštní, se kterejma typama nejvíc cvičí sentiment.

Tam jsem na tebe taky sehnal kontakt. Přes Kamila. Že prej jsi ho zval, aby se někdy stavil v tý vaší hospodě. Že prej jste na sebe náhodou narazili. Zastavil jsi ho za rychlost.“

Zastavil a nechal jet. Dokonce jsem si od něj ani nic nevzal.

Každý dobrý skutek musí být po zásluze potrestán.

Dobře. Takže Spolužáci.

No, pořád to asi nebylo tak potupné, jako kdyby mě našel přes Facebook.

Můj spolužák.cz mezitím rozjel další kolo sebedrásání.

„Hele, já chápu, jak je to trapný, celá tahle situace...“

„Honzo,“ řekl jsem.

„No?“

„Přestaň chodit kolem horký krupičný a vybal to.“

Ušklíbl se – napůl úlevně, napůl hořce. „Sorry. Trochu blábolím, co?“

„Zas tak strašný to není,“ řekl jsem. „Tak o co jde?“

„Pamatuješ na moji ségru?“

„Matně.“ Měl jsem pocit, že mohla být tak o dva nebo o tři roky mladší než Honza; na rozdíl od svého uřvaného a hyperaktivního bratra to byla tichá, drobná holčička, co se po chodbách školy pohybovala bezpečně ukrytá v chumlu šprtek. Hezky kreslila. „Jak se má?“

„Je v Bohnicích.“

Je zajímavé, že *Je v Bohnicích* nikdy neznamená *Bydlí tam na sídlišti*.

„Co jí je?“

„Doktoři říkají, že to není přímo duševní choroba. Říkají, že je to porucha osobnosti.“

„Jakej je v tom rozdíl?“

„Nemám ponětí. Ale prej tím trpěla roky... I když mně přišlo, že vypadala úplně normálně. Je teda pravda, že jsme se poslední dobou moc nevidali, ale... když jsme k nim přišli na Hod boží, nebo když dorazila s Bárou na moje narozky, působila, že je v pohodě.“

„Kdo je Bára?“

„Její dcera. Moje neteř.“

„Aha.“

„Proto to pro nás byl úplnej šok. Nikdy bych nevěřil, že je něco takovýho možný. Aby se někdo choval naprosto přičetně, a ve skutečnosti byl takhle... Řeknu ti, byli jsme z toho dost hotoví, když... Když ji zatkli.“

Čím dál tím líp.

„Za co?“

„Týrání svěřený osoby. Ona...“ odkašlal si, zatěkal očima.
„No, ubližovala Báře.“

Kdo týrá osobu, která je v jeho péči nebo výchově, bude potrestán odnětím svobody na jeden rok až pět let. Paragraf 198 trestního zákoníku, odstavec 1.

„Jak?“ zeptal jsem se.

Honza vzal z konferenčního stolku svou whisky a napil se.

Jeho žena se stále dívala stranou.

Honza přes okraj sklenice zamumlal: „Úmyslně ji infikovala nemocma. Podle všeho se to táhlo několik let.“

Odnětím svobody na dvě léta až osm let bude pachatel potrestán, a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 zvláště surovým nebo trýznivým způsobem, b) způsobí-li takovým činem těžkou újmu na zdraví, c) spáchá-li takový čin na nejméně dvou osobách, nebo d) páchá-li takový čin po delší dobu. Odstavec 2.

„To je mi líto,“ řekl jsem.

Byla to pravda... a nebyla to pravda. Ano, bylo mi to líto, protože každý, kdo něco takového slyší, pocítí lítost úplně automaticky. Nicméně jsem něco podobného přece jen vídával častěji než ostatní lidi. O dost častěji, abych byl přesný. Dokonce tak často, až byste se možná divili.

A když něco vidíte často, tak si na to vaše psychika zvykne. Bez ohledu na to, jak hrozné to je. Jakmile za sebou máte první třicítku dětí s cigaretovými popáleninami na pažích a pruhy mokravého masa na zádech, naučíte se to brát s odstupem.

Protože jinak byste nemohli dělat svou práci. Nikdo nestojí o policajta, který místo aby pomohl oběti, jí začne vzlykat na klopě, jak je to strašně smutné a jak jsou lidi oškliví.

A částečně vám to začne připadat normální. Jako další věc, kterou lidi běžně dělají.

Každý otupí.

„Jak to, že se na to nepřišlo dřív?“ hodil jsem si do úst slanou křupku. „Ty nemoci musely přece vykazovat nějakou divnou křivku, ne? Jak to, že to nezačalo bejt podezřelý jejímu otci? Nebo babičce, když teda vy jste je vídali tak málo? Eventuálně dědečkovi? Dětský doktorce na obvodním středisku? Učitelce? Prostě někomu?“

„Ségra je rozvedená... a Bářin otec o dceru nikdy nejevil moc zájem. Za všechny ty roky si ji na víkend vzal jen párkrát. Ale já se mu nedivím, měl plný ruce práce s tím, jak se mezi tím musel dvakrát oženit a dvakrát rozvést, vyhejbat se placení alimentů a všechny prachy strkat do těch svejch kravin. Naši už nežijou. A doktorka... pochop, ty jako doktor předpokládáš, že za tebou budou chodit lidi, který mají opravdu problém a chtějí pomoci. Nepodezříváš je, že si ty choroby úmyslně vyrábějí. Navíc ségra jí nedala moc šanci.“

„Jak to?“

„Vystudovala zdrávkou. Pracuje jako zdravotní sestra. Ostatně proto taky Báře nebylo divný, že jí ty injekce píchá sama.“

„Ona jí píchala injekce?“ Obvykle to míchají do jídla nebo do pití, je to jednodušší. „Kolik tý holce vlastně je?“

„Dvanáct.“

„A to ji ve dvanácti vážně ani na chvíli nenapadlo, že tady něco smrdí?“

„Proč? Olga ji takhle kurýrovala celej život. Proč by jí neměla věřit? Byla to přece její vlastní máma.“

„Jasně.“ Napil jsem se chivasky, abych zahnal hořkou pachutí.

„No a na to Bára taky dojela.“

„Je mrtvá?“

(Odnětím svobody na pět až dvanáct let bude pachatel po-
trestán, způsobí-li činem uvedeným v odstavci 1 a) těžkou újmu
na zdraví nejméně dvou osob, nebo b) smrt.)

„To se neví.“

To dávkování informací očním kapátkem už mě začínalo
trochu štvat. „Neví? Jak to, že se to neví? Buď je mrtvá, nebo
není.“

„Neví se to, protože ji nemůžou najít,“ odpověděl Honza
klidně. „Když policajti přišli Olgu zabásnout, Bára v domě ne-
byla. Ani nikde jinde. Hledali ji všude. Celkem důkladně. Ce-
lostátní pátrání, rojnice v lesích, detektory, psi... Bez výsledku.
Nikdo neví, co s ní sestra provedla. Nic z ní nedostali. Tvrdí, že
si na nic nepamatuje – a nejhorší je, že podle doktorů je to zřejmě
pravda. No a jelikož se to stalo už před tři čtvrtě rokem...“ Po-
krčil rameny. „Policajti ti to sice natvrdo neřeknou, ale je jasný,
že ji považují za mrtvou. Doktoři, co sestru léčí, taky.“

Bohužel jsem se nemohl brutálně zeptat *A ty?* – přestože to
byla klíčová otázka. Od ní se totiž odvíjelo, z čeho se tady budu
muset vyvíknout.

Vážně jsem doufal, že po mně nebude chtít, abych začal hle-
dat dvanáctiletou holku, nad kterou se zavřela voda skoro před
rokem a kterou nedokázala najít armáda četníků s detektory,
psy a přístupem do celostátních médií. Když to nedokázali oni,
jak bych mohl já? Nejsem přece žádný detektiv. Jsem obyčejný
pořádkář. Nemám nejmenší ponětí, jak vypátrat nezletilou po-
hřešovanou osobu. Píšu pokuty, kontroluju občanky, mlátím
drbany. Víc po mně nechtějte.

„Dobře,“ řekl jsem. „Takže... Hm. É... Hele, můžu mluvit
na rovinu?“

Postavil svou sklenici na stolek tak jemně, že to ani necvaklo.
„To by dost pomohlo.“

„Podívej, mně je samozřejmě líto, co vaši rodinu postihlo...
Určitě to nemáte lehký, to je mi jasný. Ale,“ podrbl jsem se
na čele, „musím přiznat, že moc nechápu, jak bych ti mohl po-
moci.“

„To je jednoduchý,“ začal Honza – a jeho manželka okamžitě
řekla: „Udělám vám kafe.“

Vstala a odešla. Definitivní demonstrace nesouhlasu; záda
držela tak rovně, jako by jí páteří procházel ocelový prut.

Honza se po ní roztržitě ohlédl a pak se obrátil zpátky. „Hele,
buď v klidu – nemyslím si, že Bára žije a že ty bys ji mohl najít.“

„Fajn.“ Překvapilo mě, jak hodně se mi ulevilo.

„Neboj, v tomhle jsem realista. Žádný falešný naděje si
nehejčkám. Víím, že po takový době je šance minimální. Ne-
upínám se k nějaký naivní představě, že je celou dobu zavřená
někde ve fritzlovskym sklepě, to fakt ne.“

„Chápu.“

„Navíc víím, že seš jenom obyčejnej pochůzkář.“

„Přesně.“

„A že s těmahle věcma nemáš nejspíš žádnou zkušenost.
Ale...“ Honza se zavrtěl, „... říkal jsem si, jestli třeba někoho
neznáš. Jestli nemáš konexe na kriminálce nebo tak. Jestli ne-
víš o někom, kdo se v těchhle věcech vyzná a kdo by mi mohl
pomocť.“

Vybavil se mi tloušťík ječící na mozkožravou kočku. „Já tam
moc kontaktů nemám.“

„Hele, jsem připravenej mu i něco šoupnout. Jako bokem,
jasný? I když nic nenajde. Jenom za to, že se tím bude zabývat.“

Super. Takže nejenže lidi podmazávají doktory, aby je po-
řádně vyšetřili, ale teď už uplácejí i detektivy, aby jejich případ
neodflákli. Nádhera.

Klapla klika, zavoněla káva, na stolku přistál tác. Jeden šá-
lek putoval ke mně, druhý k Honzovi; manželka se posadila,
ohnula pravou nohu a strčila si bosé chodidlo pod levé stehno.
Sama si kafe neudělala. Ale zřejmě si v kuchyni něčeho cvakla.
Když se předtím nahnula nad stůl, z jejího dechu to peprmin-
tově zavonělo.

Zalovil jsem v cukřence a bridžové kostky nažbluňkaly do
hnědé pěny, jako když bombardér otevře pumovnici. „No budiž.
Dejme tomu. Ale nechápu jedno: když si myslíte, že je Bára

mrtvá, tak co po tom imaginárním detektivovi vlastně požadujete?“

Honzovi se nechtělo s barvou ven. Možná si na poslední chvíli uvědomil, jak to bude znít: blbě. Dlouho míchal kávu a ještě déle ťukal lžičkou o okraj šálku, až to vypadalo, že mi odpověď vysílá v morseovce. Poprvé jsem si všiml, jak vypadá unaveně – a najednou mi ho bylo líto. Dokázal jsem se vcítit do jeho postavení. Všichni známe tu bezmoc, když to někdo z našich blízkých schytá a my mu nemůžeme nijak pomoci. Ať už je to dopravní nehoda, nebo nemoc – všechno se v nás svírá a trhá, celé tělo vibruje nutkáním něco udělat... a přitom víme, že není v našich silách cokoliv změnit.

Ani jsem si nedokázal představit, jaké to musí být, když jde o násilný čin spáchaný na dítěti. Ale chápal jsem, že něco takového může člověka dohnat k těm nejnesmyslnějším reakcím. A nejobsurdnějším plánům.

To nejmenší, co jsem pro Honzu mohl udělat, bylo vyslechnout ho.

Až teda bude něco říkat.

Seděl jsem, usrkával kafe a poslouchal cinkání Honzovy lžičky.

Konečně doťukal lžičkou a zvedl ke mně oči. Nadechl se. „Myslím si, že je v tom nějaká levárna.“

„Levárna?“ řekl jsem. „V jakym smyslu?“

„V tom smyslu, že to celý neproběhlo tak jednoduše, jak to vypadá. Že je v tom ještě někdo. Někdo, kdo ségrou manipuloval, kdo zneužil její duševní poruchy, kdo ji... no, asi ne přímo nutil, ale rozhodně utvrzoval a povzbuzoval v tom, aby Báře ubližovala.“

„Proč?“

„Co?“

„No proč si to myslíš? Na základě čeho?“

Pomalu lžičku odložil; tak opatrně, jako by se najednou proměnila ve skleněnou pipetu. „V krabici, kam si Olga schovávala důležitý papíry, našla kriminálka nepodepsanej dopis. Ten, kdo

ho psal – nebo to může bejt klidně taky ta, to není ze stylu jasný –, v něm Olgu přesvědčuje, že postup, na kterým se dohodli, je správněj, že v týhle situaci už citovej model matka-dcera neplatí, že to musí vydržet, ať se děje, co se děje... a tak podobně. Prostě na ni tlačí, aby v mučení Báry dál pokračovala. Naprosto odpornej výplach mozku, ze kterýho se člověku zvedá žaludek.“

„Hm.“ Promnul jsem si prsty. „A co na to vyšetřováci?“

Trhnul rameny. „Ten člověk, co to psal, byl samozřejmě vyčuranej. Dával si bacha. Není tam nikde přímo napsaný *píchej svý dceři jednu injekci za druhou a pak ji zabij*. Je to formulovaný obezřetně. Neurčitě. Takže detektivové tvrděj, že ten dopis není dostatečně průkaznej, že se může vlastně týkat úplně čehokoliv a že s tím, co se stalo Báře, nemá žádnou souvislost. Navíc by to podle nich ani nedávalo smysl. Jakej by kdo mohl mít zájem na tom, aby duševně narušená matka tejrala vlastní dceru? Podle nich to postrádá logiku.“

„Ale je ti jasný,“ řekl jsem opatrně, „že v tomhle mají pravdu? Proč by to někdo dělal?“

Honza se mi podíval do očí. „To nevím.“

Bylo mi jasné, co řekne, ještě než to vyslovil.

„Ale chci toho zmrda najít.“

šestá

Den nato jsem vyrazil za Zdeňkou.

Její rodiče měli domek na Jahodnici. Osedlal jsem si na Palmovce autobus, a zatímco bral Spojovací útokem, hloubal jsem, co své potenciální exmanželce řeknu. Bylo mi jasné, že tohle bude ta pověstná Zásadní Rozmluva O Budoucnosti Našeho Vztahu. Oba jsme už vychladli, všechno si promysleli, já nebudu zaskočený nečekaným zvratem a nebudu zmateně blekotat. Tedy pokud budu mít nachystaná ta správná slova. Jenže jaká? V hlavě se mi za ty čtyři dny naštosovaly desítky scénářů. Všechny možné žánry: od romantických cajdáků až po katastrofické thrillery.

Když jsem zvonil u branky s fotografií rozkaceného jezevčíka a unifikovaně žertovným nápisem *Tady hlídám já!*, ještě pořád jsem nevěděl, jakou taktiku zvolím. K tomu, abych se rozhodl, bych potřeboval poněkud delší autobusovou trasu. Asi tak přes jižní pól.

Nad vchodem se automaticky rozsvítilo světlo, za kosočtvercovými výplněmi z bublinkového skla se mihl stín. Tchán vyšel ven.

„No to jsou k nám hosti!“

Nedokázal jsem poznat, jestli to myslí ironicky, nebo výhrůžně, nebo jak. Jeho tón byl zcela nečitelný.

Byl to rozložitý vazoun, který celý život pracoval jako projektant vzduchotechnických jednotek. Vzhledem k jeho spoťřebě cigaret mě občas napadlo, že by jedno osobní odsávání

mohl navrhnout i sám pro sebe. Vsadím se, že jeho taky – od té doby, co byl v důchodu, musel kouřit na balkoně. Někdy mi přišlo, že tam tráví většinu dne.

I teď, sotva udělal první krok po betonové cestičce, okamžitě zalovil v kapse svetru a cvakl zapalovačem.

Zdeňčini rodiče mě měli rádi. Což jsem moc nechápal. Měli totiž plné právo brblat nad tím, že si jejich dcera se svým magisterským diplomem z historické sociologie vzala obyčejného pořádkáře. Nenamlouval jsem si, že by je obměkčilo těch pár semestrů z lingvistiky a kulturní antropologie, které jsem stihl absolvovat, než mě postupně vyrazili ze tří vysokých škol a já se dal k policajtům (podle mých rodičů za tím byl *nedostatek ambicí*, podle docenta Valenty zase *intelektuální lenost* – vyberte si). I tak se ale Zdeňčini rodiče k našemu vztahu vždycky stavěli extrémně vstřícně. Dokonce nás všemožně podporovali: půjčili nám na byt, velkomyslně mávali rukou nad datem splátky a chápavě přikyvovali, když jsme jim vysvětlovali, že dítě chceme posunout na dobu, až mě povýší do lepší finanční pozice (což se pořád nějak nedělo). Tchán mě za ty roky, co jsme spolu hrávali šachy, dokonce nechal dvakrát vyhrát. (Nedělal jsem si iluze, že bych ho doopravdy porazil. Jak jsem mluvil o tom Karpovovi a Lidické simultáncě? Zdeňčin otec s ním remizoval.) Prostě se ke mně celou dobu chovali až nezvykle přívětivě.

S tím teď bude pochopitelně konec.

Tchán došel k brance, zachrastil klíči a odemkl. Dým mu stoupal z hlavy jako z probuzené Krakatoy. „Tak tebe jsme tu dneska vážně nečekali. Co potřebuješ?“ Pořád ještě zněl absolutně neutrálně.

„Chtěl bych mluvit se Zdeňkou.“

Překvapeně se na mě podíval – a mně to okamžitě došlo. „Není tady,“ konstatoval jsem.

„Jasně že není. Co by tu dělala?“ Jeho hlas konečně přestal být neutrální; vloudilo se do něj znepokojení. „Děje se něco? Je všechno v pořádku?“

Věděl jsem, co bych měl udělat: říct, že se nic neděje, že jsem ji tady měl jenom vyzvednout, ale že jsme se asi špatně domluvili, otočit se na patě a co nejrychleji zmizet. Když jim to neřekla vlastní dcera, ode mě by se to dozvědět neměli. (Kromě toho – neznamenal fakt, že to ještě nesdělila rodičům, že si svým rozhodnutím není úplně jistá? Že si to ještě vážně rozmyšlí?)

Věděl jsem, co bych měl udělat, ale neudělal jsem to. Zdeňčin otec by mi to nesežral. Nebyl to žádný blbec. Remizoval s Karpovem. Navíc jsem se přece nemohl jen tak vypařit a nechat je tam sedět s pytlek čerstvých otazníků, vynervované, co se to vlastně děje, a s těmi nejčernějšími představami – že se jejich dcera ztratila nebo co vlastně. To by nebylo moc férové.

„Jestli je všechno v pořádku?“ opakoval jsem. „No, ne tak úplně.“

Tchán odcvrknul čerstvě zapálenou cigaretu přes plot; zářila jako padající ruský satelit v atmosféře.

„No tak asi pojd' dovnitř, ne?“

Šel jsem za ním po betonové cestičce a pokoušel si namluvit, že je to vlastně dobrý tah, že takhle alespoň budu mít příležitost z nich vytáhnout jména a telefonní čísla kamarádek, ke kterým se Zdeňka mohla uchýlit. Byla to hodně chabá racionalizace. Všechny kamarádky, které by připadaly v úvahu, jsem znal. Navíc – co jsem si nalhával? Zdeňka přece nebyla u žádné kamarádky.

Domácnost Václavkových na mě vždycky působila útulným, uklidňujícím dojmem. Zabydlený nepořádek, psí chlupy na přehozech, knihy přetékaající z polic – Zdeňčina matka, přestože typická učitelka, nikdy nesdílela hygienický fašismus své dcery. Ale dnes mě známá atmosféra nervozity nezbavila. Absolutně jsem neměl představu, jak zareaguji.

Snažil jsem se to podat stručně, věcně a nestranně. Objektivně. Veřejnoprávně. Jako bych soutěžil o čestnou plaketu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání.

Vyslechli mě bez jediné doplňující otázky. Zdeňčin otec si

celou dobu hrál s nezapálenou camelkou. Matka mě pozorovala přes okraj brýlí na čtení, v ruce zapomenuté sudoku. Jediný, koho to nevzrušilo, byl jezevčík Durky: ležel na koberečku před televizí, chrápal a občas tiše pšoukl. Zdeňčina sestra seděla v křesle, záda opřená o boční opěradlo, nohy přehozené přes to druhé a kývala infantilními králíčkovskými pantoflemi. Byla o sedm let mladší než Zdeňka a proti své sestře vyouchlejší, kostnatější a svalnatější. Hrála závodně basket.

„Je to káča,“ vynesla soud, když jsem skončil.

„Lucie.“ Při podobném tónu zřejmě žáčci medusovsky kameněli, ale na Zdeňčinu sestru to dávno neplatilo.

„No co? Vždycky byla rozmazlená. Pokaždý dostala ty nejlepší věci a nikdy si jich nevážila. Třeba tenkrát tu barbínu s koníkem. Nebo souborný vydání Čtyřlístků. A tohle je úplně to samý.“

„To už snad trochu přeháníš, ne?“ Matčin pohled nad brýlemi měl parametry řezacího vodního paprsku. Asi ji pobouřilo to srovnání se Čtyřlístkem.

A měla pravdu. Nic se nemůže rovnat Čtyřlístku.

„Já myslím,“ pronesl uvážlivě tchán, „že poslední, co bychom teď měli dělat, je vnášet do téhle situace nějaké vlastní emotivní postoje. Tím bychom ji jenom zhoršili.“

Že je trochu mimo, se dalo poznat jenom z toho, že vzápětí škrtl zapalovačem a zapálil si. V obýváku.

Jeho žena se po něm podívala. A nic neřekla.

„Odstěhovala se od něj. Pravděpodobně k jinému chlapovi. Jak bysme to mohli ještě zhoršit?“ zaklepala králíčkovskými bačkůrkami Lucie.

Tchán ke své dceři otočil hlavu. „Věř mi, že to jde.“

„Hm. A váš recept na to je teda jako co? Vyhlásit neutralitu? Udělat tady Švýcarsko? Vážně? Mami?“

„Tatínek má pravdu.“ Matka si sundala brýle. Její tvář bez nich vypadala bezbranná a nekompletní. „Tím, že se do toho budeme vměšovat, ničemu nepomůžeme.“ Řekla to tak rozumně, že bych jí skoro věřil. Kdyby v tom samém okamžiku její prsty

neschvátily z kávového stolku mobil a pevně ho neobemkly. „Už jsi večeřel?“ otočila ke mně hlavu.

„Se mnou si nedělejte starosti. Já hlad nemám.“

Znělo by to o dost věrohodněji, kdyby mi při pomyslení na jídlo hlasitě nezakručelo v břiše.

„Výborně,“ zvedla se Lucie. „Takže se budeme tvářit, že se nic neděje. To je přesně ve stylu týhle rodiny. Pojď, Durkheim.“ Jezevčík se za ní poslušně odbatolil.

Matka si přejela hřbetem ruky oči a zvedla se z křesla. „Mám tam svíčkovou, ohřeju ti ji. Kolik chceš knedlíků?“

Než jsem stačil zopakovat, že opravdu nic nechci, byla pryč. I s mobilním telefonem. Otevřenými dveřmi jsem ještě zahlédl, jak na klávesnici horečně vymačkává esemesku. Zdeňka bude radostí bez sebe.

Václavkovi mohli vyhlášovat neutralitu sebešvýcarštěji, mohli se vůči mně chovat sebevstřícněji – ale i tak bylo jasné, na čí stranu se postaví. A já jim to mohl mít těžko za zlé. Byla to jejich dcera.

Přesto jsem musel obdivovat, s jak úzkostlivou péčí mi dávali najevo, že ani jednomu z nás nenadržují.

Možná až moc:

Ten večer jsem nad tchánem vyhrál v šachu.

A knedlíků ke svíčkové jsem dostal osmnáct.

sedmá

„Parisi Taxi, dobrý den. Čím vám mohu posloužit?“

„Policie České republiky, místní oddělení Vysočany. To se ještě uvidí.“

„Prosím?“

„To se ještě uvidí, jestli mi můžete něčím posloužit. Rád bych se dozvěděl adresu, na kterou jel jeden z vašich vozů ve čtvrtek večer.“

„To já vám přece nemůžu –“

„A kdo může?“

„To asi – Moment, přepojím vás.“

„Díky.“

Přehodila mě na čekačku – vyhrával tam Händel, Příjezd královny ze Sáby. Začal jsem si kreslit na okraj kalendáře, který byl na stole coby psací podložka. Nebyl jsem první: panácci s vykulenými očima a ztopořenými penisy, kteří jako by uprchli ze stránek Trnek Brnek, se proplétali mezi pečlivě vyšrafovanými krychlemi a hákovými kříži překreslenými na okénka. Přimaloval jsem jednomu z pajduláků černé brýle a plnovous.

„Plecitá.“

„Policie České republiky, místní oddělení Vysočany. Potřebovali bychom vědět cílovou destinaci jednoho z vašich vozů, který byl přistaven na telefonickou objednávku do ulice Novákových ve čtvrtek mezi půl a tři čtvrtě na devět večer.“

Chvilé ticha.

„Nepotřebujete na tohle náhodou povolení soudu?“ zeptala se pak.

„Ne,“ řekl jsem. „Stejně jako bych ho nepotřeboval na sdělení lokalizačních údajů od telefonního operátora. Soudní příkaz se netýká lokace, jenom odposlechů. Odposloucháváte v autě své pasažéry?“

„Jistěže ne.“

„Tak by to neměl být problém.“

Přesto byl:

„Ale to by si sem mohl takhle zavolat každý, vydávat se za policistu a...“

„A jak si představujete, že vám mám prokázat svou totožnost? Mám za vámi přijít osobně v uniformě a bacit vás pendrekem? Přesvědčilo by vás to, že jsem pravý a nefalšovaný policajt?“

„To teda určitě.“

„Jenže na to já nemám čas.“

„Škoda.“

„Ano, to věřím, že by se vám líbilo mrhat penězi daňových poplatníků na osobní masochistické potěšení. Kdepak, paní Plecítá, já právě vyšetřuju případ celospolečenského dopadu a nemám času nazbyt.“

„Slečna.“

„Co?“

„Slečna Plecítá. Ne paní.“

„Tak fajn, slečno Plecítá. Já vám řeknu, co teď uděláte. Vy si teď vezmete telefonní seznam. Najdete tam Policii České republiky, MOP Vysočany, a na to číslo zavoláte. A budete chtít linku sto třináct. A až to tady zvednu, budete mít stoprocentní jistotu, že se za policistu jenom nevydávám, a v duši se vám rozlije klid a mír, a pak mi konečně laskavě prozradíte, na jakou adresu ve čtvrtek večer to vaše auto jelo. Jak vám to zní, slečno Plecítá?“

„Rozumně.“

„Hurá.“

Zavěsil jsem a začal přikreslovat černé brýle a vousy dalším figurkám. Kapela ZZ Top už měla osm členů, když telefon konečně zazvonil.

„Příjem.“

„Plecitá.“

„Tak co, slečno Plecitá, už mi věříte?“

„Já jsem vám věřila už předtím. Máte vysloveně policejní hlas.“

„Lichotkami si u mě nešplhnete, slečno Plecitá. Ale víte, čím si šplhnete?“

„Dobře, už jdu na to. Říkal jste čtvrtek, mezi půl a tři čtvrtě na devět večer?“

„Přesně tak. Z ulice Novákových. Pasažérem byla žena. Měla tři zavazadla. Kufry. Poznávací značka auta končila na čtyřku.“

„Tak moment.“

Další dávka Händela.

Královna ze Sáby musela přijet nejméně čtyřikrát, než se Plecitá znovu ozvala.

„Pasažérka se nechala odvézt na adresu Hradecká patnáct. Platila v hotovosti.“

Hradecká patnáct.

Probodl jsem jednomu z panáčků srdce rychle načrtnutým nožem.

„Policie České republiky vám mými ústy děkuje, slečno Plecitá. Prokázala jste lidu této země neocenitelnou službu.“

„No a... Co vůbec provedla? Ta pasažérka? Jestli to není tajné?“

„Je.“

„Aha. No, tak... doufám, že ji co nejdřív zneškodníte.“

„Buďte bez obav,“ čmáral jsem kolem nože divoké stříkance krve. „Postarám se o ni osobně.“

osmá

Hradecká se nacházela mezi Florou a Želivárnou. Jedna z těch ulic kolmých na Vinohradskou, z nichž máte přímý výhled na svou budoucnost. Myslím na zeď Olšanských hřbitovů.

Číslo patnáct byla prosklená novostavba. Jejím středem se vstupovalo do průchodu, kde byl Albert, klub Infinity a pod úrovní chodníku zahloubené fitko. Kdysi jsem v něm párkrát byl: solidní strojový park na nohy a ramena.

Stál jsem přes ulici, pozoroval dveře a snažil se přijít na to, co tady provádím.

Jaký jsem měl vlastně plán?

Vykopnout dveře, vtrhnout do ložnice, načapat svou ženu i s jejím nabíječem in flagranti a ukončit vztah teatrálním výkřikem *Ha, ty mrzká cizoložnice! Již nejsi hodna mé čisté lásky!*

Vykopnout dveře, vtrhnout do ložnice, skopat Zdeňčina šamstra do Rubikovy kostky a vyhodit ho z okna? Staré dobré ultra-násilí?

Nebo přestat troškařit? Vykopnout dveře, vtrhnout do ložnice, polít je oba benzinem a s řevem *Hoří, má panenka!* škrtnout sirkou?

(Trochu mě znepokojovalo, že každý scénář začíná vykopáváním dveří. Asi se na mně projevovalo to, že už jsem dlouho žádné nevykopl.)

Každopádně něco jsem udělat musel. Když už jsem sem přijel.

Vykročil jsem přes ulici.

To není dobrý nápad, šeptal někdo vzadu v mé hlavě.

Ne, není, souhlasil jsem, protáhl se mezi zaparkovanými auty, přistoupil ke skleněným dveřím a zatlačil. Zabouchnuto.

(No tak je vykopni, ne?)

Nadechl jsem se a začal studovat štítky zvonků.

Většina byla nevyplněná. Takže mi ten klíčový padl do očí skoro okamžitě:

ČERMÁKOVÁ, Radka Mgr.

Cítil jsem, jak tlak v hrudi polevuje.

Když jsem dělal seznam Zdeňčiných kamarádek, na Radku jsem si nezapomněl – před třemi roky se Zdeňkou sice obývaly společnou kancelář (a Radka u nás byla v jednom kuse), ale od doby, co Mgr. Čermáková po rozporech s Komisí pro historickou a sociální demografii odešla ze Sociologického ústavu, bylo ticho po pěšině. Logicky jsem si myslel, že spolu přerušily styky.

Evidentně jsem si to myslel blbě.

Na jednu stranu se mi samozřejmě ulevilo, že se Zdeňka nenakvartýrovala k žádnému amantovi – na druhou stranu jsem k velkému křepčení důvod neměl. Náš vzájemný vztah s Radkou se dal popsat všelijak, jen ne jako přátelský.

Položil jsem prst na zvonek.

A nestiskl jsem.

Prostě jsem tam jenom tak stál s ukazovákem na tlačítku a naslouchal, jak mi v hlavě šumí krev. Syčela ve spáncích, jako když kávovar prdí mléčnou pěnu do latté.

Stačilo vyvinout tlak v hodnotě několika mikropascalů, a věci by se daly do pohybu.

Zvolna jsem sundal prst z tlačítka.

Když jsem odcházel směrem k Olšanským hřbitovům, věděl jsem, že jsem se zachoval správně.

To vědomí mi vůbec nepomohlo. Nutkání něco udělat neustávalo.

devátá

„Nechápu, co po mně chcete,“ řekla Lohinská.

„Rád bych si jenom něco vyjasnil.“

Seděli jsme v Café Decada, v tom (relativně) novém rohovém podniku na Palmovce. Dal jsem si tu s ní schůzku, protože mi přišlo, že tady přes oběd nebude tak narváno jako v protější Jagušce – i když ve výsledku to asi vyšlo nastejno. Praha venku předstírala, že letos jedno roční období prostě vynechá (*Zima? Co to je? O něčem takovém jsem v životě neslyšela.*), ale Lohinská si přesto objednala medvěda (horké mléko, rum a med), jako by byla promrzlá na kost. Když si sundala třičtvrták s límcem z beránka, měla pod ním džísku. Naštěstí bez placek *Make Love Not War* a *Woodstock Nation*. Jinak to byla pochopitelně plná sedmdesátková palba: pod džískou batikované tričko, na krku dřevěné korále, podpatky jako tubusy Žižkovského vysílače.

„Vyjasnil? Co?“ Dlouhým, lehce zašedlým nehtem párala plátíčka s medem a vyklápěla je do sklenice. „Měla jsem za to, že se Honza vyjádřil docela jednoznačně. Na rozdíl od vás.“

Pravdu hovořila ta dobrá žena: po zbytek návštěvy u Lohinských jsem vyráběl mlhu tak hustou, že by v ní Rákosníček nenašel rybník Brčálník ani s noktovizorem. Hrdý jsem na to nebyl – ale co jsem měl v té chvíli dělat?

„Jo, to se sice vyjádřil,“ přikývl jsem. „Ale nevysvětlil.“

„Co?“

„Proč po mně chce to, co po mně chce. Proč se tak úporně pokouší najít toho hypotetického našeptavače – když vlastně ani